

— Глупости! извика Клодій съ деспотическій тонъ. За мой хатъръ трѣба да я продадете. Можете ли да откажете на мене, ей — хора? Опытайте са да ма разсърдите че да видите какво ще ви стане търговията! Бурбъ не е ли *клеветъ* на братовчето ми Панса? но съмъ ли азъ оракулътъ на цирка и на гладиаторытъ? Една само дума да режъ и ще са простите съ бжчевытъ, и съ делвытъ св, и нема да продавате вече вино. Главке, робынята е твоя,

Бурбъ въ недоумѣніе зачеса си тгла.

— Иждивилъ съмъ за тѣзи робыня злато равно съ нейната тяжесть.

— Опредѣли цѣната; азъ съмъ богатъ, рече Главкъ.

Древнытъ Италианцы, също като днешнытъ, сичко продаваха, а колко повече едно слѣпо момиче.

— Купихъ я за шесть сестерцій, рече Стратоника, а сега струва дванайсетъ.

— Двайсетъ ти давамъ, отговори Главкъ. Ела понапредъ съ мене предъ Началството и подиръ въ къщата ми за да земешъ парытъ:

— Нито за хиляда сестерцій быхъ продахъ туй любезно момиче, рече Бурбъ, като са преструваше че плаче, но за хатѣра на благороднаго Клодія . . . препоръчай ма на Панса за мѣстото на под-вигоположника (*designator*) много пригодно за мене, добрый покровителю Кладіе.

— Быва, отговори Клодій, а послѣ му пришушнъ на ухото; този гъркъ може да та направи честитъ, той е шедъръ. Днешныйтъ ти день былъ благополученъ! забѣлжи го съ былъ камъкъ.

— Давашъ ли я? рече Главкъ.

— Давамъ я, отговори Бурбъ.

— И тѣй . . . наистина . . . ще живѣшъ съ тебѣ? о благополучіе! извика слѣпата опоена отъ радость.

— Да, истинно е благополучіе, отговори Главкъ. Нема много да са трудышъ като ще пѣшъ грьцкы пѣсни на най любезната госпожа въ Помпея.

Туй като чу момичето оттегли са отъ Главка, измѣни му са лицето, толкъсь радостно по напредъ, и като въздехнъ олуви пакъ Главка за рѣка и му рече.

— Азъ мысляхъ че ще живѣшъ въ къщата ти.

— Въ къщата ми ще живѣшъ за сега; но ела да вѣрвими.